

ЛУДИ БОГАТАШИ

КЕВИН
КУАН

Превод от английски език
Кристина Георгиева

Анишър

Анишър

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Crazy Rich Asians*

Copyright © 2013 by Kevin Kwan

All rights reserved.

Превод Кристина Георгиева

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2018

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2208-3

Пролог: Братовчедите

•

ЛОНДОН, 1986

Никълъс Янг се свлече в най-близкото кресло в хотелското фоайе, смазан от умора след шестнайсетчасовия полет от Сингапур, пътуването с влак от летище „Хийтроу“ и уморителното бърхане пеша по наводнените от дъжда улици. Братовчедка му Астрид Лионг потрепери стоически до него и всичко това само защото майка ѝ Фелисити, неговата *дай гу че*, което ще рече „голяма леля“ на кантонски, заяви, че било грях да хванат такси за девет преки, и накара всички да изминат целия път от метростанцията на Пикадили пеша.

Всеки друг страничен наблюдател на сценката щеше да съзре едно необичайно съдържано осемгодишно момченце и едно крехко дребничко момиченце, които кротуваха в ъгъла, но от писалището си над фоайето Реджиналд Ормзби видя само две китайчета, които бяха оставили мокри петна върху дамаската на канапето с подгизналите си палтенца. Три китайки стояха прави до тях и се подсушаваха трескаво с книжни кърпички, докато един юноша се пръзляше като подивял във фоайето и кецовете му оставяха кални следи по черно-белите мраморни квадрати.

Ормзби се втурна стремглаво по стълбите от мецанина, защото знаеше, че ще отпрати чужденците по-бързо от служителите на рецепцията.

– Добър вечер, аз съм управителят на хотела. Какво обичате?

– Добър вечер, имаме резервация – отвърна жената на безу-

пречен английски.

Ормзби присви очи изненадано.

– На чие име?

– Елинор Янг и фамилия.

Ормзби изстина – позна името най-вече защото Янг бяха резервирали апартамент „Ланкастър“. Но на кой да му мине през ума, че Елинор Янг ще се окаже китайка, и какъв вятър, за бога, я беше довял тук? В „Дорчестър“ и „Риц“ може и да пускаха такива като нея, но това беше „Калторп“, собственост на Калторп-Кавендиш-Горс от времето на Джордж IV, чиято политика на управление го беше превърнала в частен клуб за семейства от рода на онези, които се появяваха в „Дебретс“^{**} или „Готския алманах“^{***}. Ормзби огледа раздърпаните жени и мокрите до кости дечурлига. Вдовицата на Акфийлд беше отседнала за почивните дни и той не искаше да си представя какво ще си помисли маркизата за *тази групичка*, когато се появи утре на закуска. Затова бързо взе решение.

– Ужасно съжалявам, но не намирам резервация на това име.

– Сигурен ли сте? – попита учудено Елинор.

– Напълно.

Ормзби се озъби в напрегната усмивка.

Фелисити Лионг отиде при снаха си на рецепцията.

– Проблем ли има? – попита тя припряно, нетърпелива да се качи в стаята, за да си подсуши косата.

– *Аламак*^{***}, не могат да намерят резервацията ни – въздъхна Елинор.

* Debrett's е компания, която предлага обучение и издава книги в областта на нормите и правилата за поведение в обществото. – Б.пр.

** Справочник на европейските крале и аристократи, публикуван между 1763 и 1944, когато е бил унищожен от Съветския съюз. – Б.пр.

*** Малайски жаргон, който се използва, за да изрази изненада или раздражение, като „ох, майчице“ или „боже мой!“. Аламак и ла са двете най-често употребявани жаргонни думи в Сингапур. (Ла е наставка, която може да се сложи в края на всяка фраза за усиляване, но не съществува смислено обяснение защо хората я използват, ла.) – Б.а.

– Как така? Да не би да си дала друго име? – попита Фелисити.

– Не, *ла*. Защо да давам друго име? Резервацията беше на мое име – отвърна раздразнено Елинол. Защо Фелисити вечно я изкарваше негодна за нищо? Тя се обърна отново към управителя. – Сър, бихте ли проверили отново? Аз потвърдих резервацията само преди два дни. Трябваше да ни настаните в най-големия ви апартамент.

– Да, знам, че запазихте апартамент „Ланкастър“, но никъде не откривам името ви – не отстъпваше Ормзби.

– Извинете, но щом знаете, че сме резервирали апартамент „Ланкастър“, защо не ни дадете стаите? – попита объркана Фелисити.

Мътните ме взели! Ормзби се наруга, че се е изтървал.

– Не, не, вие не ме разбрахте. Исках да кажа, че вие си мислите, че сте запазили апартамент „Ланкастър“, но аз със сигурност не намирам резервацията ви в регистъра.

Той им обърна гръб и известно време си даваше вид, че рови в някакви книжа.

Фелисити се надвеси над полирания дъбов плот, придърпа подвързаната с кожа книга за резервации и запрелиства страниците ѝ.

– Вижте! Тук пише „Госпожа Елинол Янг – апартамент „Ланкастър“ за четири нощувки“. Нима не го видяхте?

– Госпожо! Това е ПОВЕРИТЕЛНО! – изкряска гневно Ормзби и сепна двамата си подчинени, които хвърлиха сконфузени погледи на началника си.

Фелисити примижа срещу олисяващия мъж с почервеняло лице и изведнъж положението ѝ се изясни. Не беше срещала този особен вид презрително отношение още от времето, когато беше дете и растеше в залязващите дни на колониален Сингапур, и смяташе, че този род открит расизъм е изчезнал.

– Сър – поде тя учтиво, но непоколебимо, – този хотел ни беше горещо препоръчан от госпожа Минс, съпругата на англи-

канския епископ на Сингапур, и аз ясно видях имената ни във вашата регистрационна книга. Не знам какви лъжи ни пробутвате тук, но ние пристигаме от дълъг път, а децата ни са премръзнали и капнали за сън. *Настоявам* да уважите резервацията ни!

Ормзби кипна от негодувание. Как *смееше* тази китайка със смешната си фризура по маниера на Тачър и нелепия си английски акцент да му говори с такъв тон?

– Боя се, че нямаме какво да ви предложим – заяви той.

– Нима искате да ми кажете, че в целия хотел не е останала една свободна стая? – рече Елинор с недоверие.

– Да – отвърна той кратко.

– А ние къде да отидем в този час? – попита тя.

– Защо не някъде в Китайския квартал? – подсмихна се Ормзби.

Повече не можеше да си губи времето с тези чужденки.

Фелисити се върна при по-малката си сестра, Александра Ченг, която стоеше край багажа им.

– Най-накрая! Умирам за една гореща вана – нетърпеливо я посрещна Александра.

– Всъщност този отвратителен мъж отказва да ни даде стаята! – отвърна Фелисити, без да прави опити да скрие яда си.

– Какво? Защо? – Александра напълно се обърка.

– Струва ми се заради това, че сме китайци – изрече Фелисити така, сякаш сама не вярваше на думите си.

– *Гум суей а!** – възкликна Александра. – Остави на мен да поговоря с него. Животът в Хонконг ме е научил да се оправям с такива типове.

– Аликс, няма смисъл. Той е типичен *анг мор гау сай!*** – избухна Елинор.

– Дори така да е, това е един от най-добрите хотели в Лондон.

* От кантонски – „Ама че свинщина!“. – Б.а.

** Очарователен хокиенски простионароден израз, който се превежда като „червено-кос“ (анг мор) и „кучешко лайно“ (гау сай). Използва се като общо название за всички западняци и обикновено се съкращава до простичкото „анг мор“. – Б.а.

Как може да си позволяват такова поведение? – попита Александра.

– Именно! – продължаваше да беснее Фелисити. – Англичаните обикновено са толкова очарователни. Никой не се е отнасял с мен така през всичките години, откакто идвам тук.

Елинор кимна в знак на съгласие, ала си помисли, че вината за това фиаско отчасти носи Фелисити. Ако тя не беше толкова *гиам сиан** и ги беше оставила да си хванат такси от Хийтроу, щяха да пристигнат в далеч по-приличен вид. (Естествено, вечният старомоден вид на зълвите ѝ само им пречеше и тя трябваше да се облича делнично всеки път, когато пътуваше с тях, откакто на онази почивка в Тайланд всички ги взеха за нейни прислужнички.)

Едисън Ченг, дванайсетгодишният син на Александра, се приближи безгрижно към жените, посрбъвайки газирана напитка от висока чаша.

– Ай, Еди! Откъде взе тази кола? – възкликна Александра.

– От бармана, естествено.

– И с какво я плати?

– Не съм я плащал. Казах му да я запише на сметката на апартамента ни – отвърна Еди вятърничаво. – А сега може ли да се качваме? Умирам от глад и искам да поръчам румсървис.

Фелисити поклати неодобрително глава. Хонконгските момчетии бяха прословуто разглезени, но този неин племенник беше непоправим. Добре, че бяха пристигнали в Лондон, за да го настанят в пансион, където щяха да му налеят малко ум в главата – ледени душеве сутрин и суха препечена филия с пастет, ето от това имаше нужда той.

– Не, няма да останем тук. Наглеждай Ники и Астрид, докато ние решим какво да правим – нареди Фелисити.

Еди се върна при братовчедите си и поднови играта, която

* От хоккиенски – „свидлива“, „стисната“. (Огромното болшинство сингапурци говорят английски, но често смесват думи от малайски, индийски и различни китайски диалекти – така е създаден местен жаргон, известен като „синглийски“.) – Б.а.

бяха започнали в самолета.

– Дигайте се от канапето! Нали помните, че аз съм *президентът*, значи на мен се полага да седна – нареди той. – На, дръж ми чашата, Ники, докато аз сърбам от сламката. Астрид, ти си ми секретарка, затова трябва да ми направиш масаж на раменете.

– Не разбирам защо ти си президентът, Ники е вицепрезидентът, а аз трябва да бъда секретарка – запротестира Астрид.

– Нали ти обясних вече? Аз съм президентът, защото съм по-голям от вас с четири години. Ти си секретарка, понеже си момиче. Имам нужда от момиче, което да ми масажира раменете и да избира бижутата за всичките ми любовници. Таткото на най-добрия ми приятел Лео, Мин Ка-Чин, е третият най-богат мъж в Хонконг и това е работата на секретарката му.

– Еди, ако искаш аз да бъда вицепрезидент, трябва да ми дадеш по-важна задача от това да ти държа чашата – възрази Ник. – Още не сме решили какво произвежда компанията ни.

– Аз реших – произвеждаме лимузини по поръчка, като „Ролс-Ройс“ и „Ягуар“ – обяви Еди.

– Не може ли да произвеждаме нещо по-яко, като машина на времето? – попита Ник.

– Ами това са свръхспециални лимузини с джакузита в тях, с тайни отделения и седалки с катапулт като в „Джеймс Бонд“ – обясни Еди и скочи така неочаквано от канапето, че блъсна чашата от ръката на Ник.

Кока-колата се ливна навсякъде, а във файето отекна трясъкът от счупено стъкло. Старшият пиколо, портиерът и служителите на рецепцията изгледаха кръвнишки децата. Александра се втурна към тях, като размахваше смутено пръст.

– Еди! Виж какво направи!

– Не бях виновен аз! Ники я изпусна – оправда се Еди.

– Но това е *твоята* чаша и ти я блъсна от ръката ми! – защити се Ник.

Ормзби се приближи до Фелисити и Елинор:

– Боя се, че ще се наложи да ви помоля да напуснете хотела.

– Може ли поне да използваме телефона? – примоли се Елинонор.

– Аз мисля, че децата направиха достатъчно бели за една вечер, а вие? – изсъска той.

Навън още ръмеше и дружинката се скупчи под един навес на зелени и бели ивици на улица „Брук“, докато Фелисити стоеше в телефонна кабина и като обезумяла въртеше номерата на други хотели.

– *Дай гу че* прилича на часовой в тази червена кабинка – забеляза Ник, развълнуван от странния обрат на събитията. – Мамо, какво ще правим, ако не намерим къде да пренощуваме? Може да преспим в Хайд парк, а? Там има един великолепен плащещ бук, наречен обърнатото дърво, клоните му стигат до земята и вътре прилича на пещера. Ще си легнем под него и той ще ни пази...

– Не говори глупости! Никой няма да ношува в парка! В момента *дай гу че* звъни по други хотели – рече Елинонор и си помисли, че синът ѝ е прекалено умен за годините си и това не е на добре.

– Оооо, искам да спя в парка! – изпищя от удоволствие Астрид. – Ники, помниш ли как една нощ изкарахме в градината онзи голям железен креват на А Ма и спяхме под звездите?

– Ами вие двамата спете и в *лун кау**, ако щете, а аз ще си взема големия кралски апартамент, където ще си поръчам клуб сандвичи с шампанско и хайвер – размечта се Еди.

– Не ставай смешен, Еди. Кога си ял хайвер? – попита майка му.

– Ял съм у Лео. Прислужникът им винаги ни поднася хайвер с малки триъгълни филийки препечен хляб. И винаги от иранска белуга, понеже майката на Лео казва, че иранският хайвер е най-хубав – заяви Еди.

* От кантонски – „канавка“. – Б.а.

– Типично в стила на Кони Мин – измърмори Александра под носа си, доволна, че синът ѝ най-сетне е далеч от влиянието на онова семейство.

В телефонната кабинка Фелисити се мъчеше да обясни затруднението на съпруга си по пращящата линия със Сингапур.

– Каква глупост, ла! Трябваше да *поискате* стаята! – гневеше се Хари Лионг. – И ти с твоята вечна учтивост! Тези служители трябва да бъдат сложени на мястото им. Ти каза ли им кои сме? Още сега ще се обадя на министъра на търговията и инвестициите!

– Стига, Хари, не ми помагаш. Вече говорих с над десет хотела. Кой ти е мислил, че днес е Денят на британската общност? Градът е пълен със знаменитости и хотелите се пукат по шевовете. Горкичката Астрид е мокра до кости. Трябва да намерим някоя стая за тази нощ преди някоя настилка да е уморила дъщеря ти.

– Опита ли да позвъниш на братовчед си Ленард? Може да хванете влак до Съри – предложи Хари.

– Опитах. Няма го през почивните дни, заминал е на лов за яребици в Шотландия.

– Ама че бъркотия! – въздъхна Хари. – Чакай, ще се обадя на Томи Тох в сингапурското посолство в Лондон. Те ще измислят нещо. Как се казва този мръсен расистки хотел?

– „Калторп“ – отвърна Фелисити.

– Аламак, това да не е хотелът на Рупърт Калторп-някой си-някой си? – попита Хари и изведнъж наостри уши.

– Нямам никаква идея.

– Къде се намира?

– В Мейфеър, близо до улица „Бонд“. Хотелът всъщност е доста хубав, само да не беше този ужасен управител.

– Да, струва ми се, че е същият! Миналия месец играх голф в Калифорния с Рупърт, както там му беше името, и още двама-трима британци, и си спомням, че той ми разказваше за хотела. Фелисити, хрумна ми нещо. Ще се обадя на това приятелче

Рупърт. Стой там и не мърдай, след малко ще те набера.

Ормзби не повярва на очите си, когато трите китайчета отново влетяха през портала няма и час след като беше изгонил цялата им тумба.

– Еди, отивам да си взема нещо за пиене. Ако и ти искаш, вземи си *сам* – обяви твърдо Ник на братовчед си, докато вървеше към салона на хотела.

– Нали помниш какво каза майка ти. Много е късно за кола – предупреди Астрид, докато подтичваше през фоайето и се мъчеше да настигне момчетата.

– Тогава ще си поръчам ром с кола – нахакано отвърна Еди.

– Какво, в името на бога... – кресна Ормзби и хукна гневно да пресрещне хлапаците. Но преди да стигне до тях, изведнъж зърна лорд Рупърт Калторп-Кавендиш-Гор. Той въведе китайките във фоайето като екскурзовод, който развежда група туристи.

– А през 1918 дядо ми довел Рене Лалик* да направи стъклописите, които виждате тук в големия салон. Излишно е да се казва, че Лутиенс**, който надзиравал реставрацията, не одобрил тази пищност на стила ар нуво.

Жените се разсмяха от вежливост.

Хората от персонала набързо се изопнаха като струна, учудени да видят стария лорд, който от години не беше стъпвал в хотела. Лорд Рупърт се обърна към управителя:

– А, Уърмзби***, нали така беше?

– Да, милорд – отвърна той като ударен от гръм, без да поправи шефа си.

– Ще бъдеш ли така добър да наредиш да приготвят стаи за прекрасните госпожа Янг, госпожа Лионг и госпожа Ченг?

– Но, сър, аз тъкмо... – опита се да възрази Ормзби.

– А, Уърмзби – продължи надменно лорд Рупърт, – поверя-

* Френски художник, работил в сферата на декоративните изкуства. – Б.пр.

** Едуин Лутиенс (1869-1944), английски архитект. – Б.пр.

*** От английски worm – „червей“. – Б.пр.

вам на теб да направиш едно много важно съобщение пред персонала: тази вечер дойде краят на дългата история на рода ни като владетели на „Калторп“.

Ормзби го зяпна недоумяващо.

– Милорд, сигурно има някаква грешка...

– Не, няма никаква грешка. Преди малко продадох целия хотел накуп. Позволи ми да ти представя новата стопанка госпожа Фелисити Лионг.

– КАКВО?

– Да, съпругът на госпожа Лионг, Хари Лионг – прекрасно момче със смъртоносен десен замах, с което се запознах в Пейбъл Бийч – ми се обади по телефона и ми направи невероятно предложение. Сега мога да посветя цялото си време на риболов на остров Елеутера, без да ме е грижа за тази готическа старина.

Ормзби зяпна жените с увиснало чене.

– Дами, защо не отидем при очарователните ви наследници в Дългия бар и да вдигнем наздравица? – предложи весело лорд Рупърт.

– Би било прекрасно – отвърна Елинор. – Но преди това, Фелисити, няма ли нещо, което искаше да кажеш на този човек?

Фелисити се обърна към Ормзби, който сякаш всеки момент щеше да се свлече на земята.

– О, да, за малко да забравя – поде тя с усмивка, – боя се, че ще се наложи да ви помоля да напуснете хотела.

Първа част

*Никъде по света няма да намериш
по-богати люде от китайците.*

ИБН БАТУТА
(ЧЕТИРИНАЙСЕТИ ВЕК)

f

Никълъс Янг и Рейчъл Чу

•

НЮ ЙОРК, 2010

– Ти сигурен ли си, че го искаш? – попита отново Рейчъл и задуха лекичко димящата си чаша чай. Седяха на обичайната си маса до прозореца в „Чай с приятели“, а Ник тъкмо я беше поканил да прекара лятото в Азия с него.

– Рейчъл, ще се радвам да дойдеш с мен – увери я той за се-тен път. – Нали нямаш планове да преподаваш това лято, тъй че какво те тревожи? Мислиш, че горещините и влагата няма да ти понесат?

– Не, не е това. Ти ще бъдеш отрупан със задължения, нали си кум, и аз не бих искала да ти преча – отвърна тя.

– Да ми пречиш ли? Сватбата на Колин ще продължи само през първата седмица в Сингапур, а после до края на лятото може да пътуваме безцелно из Азия. Хайде де, тъкмо ще ти покажа къде съм отраснал. Искам да те заведем на всичките ми любими места.

– Ще ми покажеш ли свещената пещера, където си изгубил девствеността си? – пошегува се Рейчъл и закачливо повдигна вежда.

– Искан ли питане! Дори може да организираме възстановка! – Ник се засмя и намаза с дебел слой сладко и гъста сметана още

топлата кифличка. – А в Сингапур не живееше ли твоя близка приятелка?

– Да, Пейк Лин, най-добрата ми дружка от колежа. От години се опитва да ме склони да ѝ отида на гости.

– Още една причина. Рейчъл, ще се влюбиш в страната и направо ще си загубиш ума по храната! Знаеш ли, че Сингапур е най-вманиачената страна на планетата, щом стане дума за храна?

– Досещам се, че това е националният ви спорт само като те гледам как се прехласваш по всичко, което ядеш.

– Помниш ли онази статия на Калвин Трилин в „Ню Йоркър“ за заведенията по сингапурските улици, където можеш да хапнеш на крак? Ще те заведе във всички местни дупки, за които даже той не е чувал. – Ник отхапа от пухкавата кифличка и продължи с пълна уста. – Знам колко много обичаш тези кифлички. Почакай само да опиташ онези на А Ма...

– Твоята А Ма прави кифлички? – Рейчъл се помъчи да си представи как една традиционна китайска баба приготвя типични английски кифли.

– Е, не точно сама, но нейните кифлички са най-хубавите на света. Ще видиш – заяви Ник и машинално се озърна да се увери, че никой в това уютно местенце не го беше дочул по случайност.

Не му се искаше да се превърне в персона нон грата в любимото му кафене само защото нехайно се беше врекъл във вярност на други кифлички, па макар те да бяха на баба му.

На съседна маса момичето, свито зад триетажната поставка, отрупана с дребни сандвичи, все повече се вълнуваше от разговора, който подслушваше. Подозираше, че това беше той, но сега получи пълно потвърждение. Това беше Никълъс Янг. Макар че по онова време беше на петнайсет, Селин Лим така и не забрави деня, в който Никълъс мина край масата им в клуб „Пулау“* и пусна на сестра ѝ Шарлот онази негова опустошителна усмивка.

* Най-престижният извънградски клуб в Сингапур, в който членство се получава по-трудно от рицарско звание. – Б.а.

– Това един от братята Лионг ли е? – беше попитала майка им.

– Не, това е Никълъс Янг, техен братовчед – отвърна Шарлот.

– Момчето на Филип Янг? Ай, кога е пораснал толкова? Какъв красавец е станал! – възкликна госпожа Лим.

– Съвсем наскоро се завърна от Оксфорд. С две специалности – история и право – добави Шарлот в очакване на следващия въпрос на майка си.

– Защо не отидеш да го заговориш? – предложи възбудено госпожа Лим.

– Че защо да си правя труда, когато пъдиш като мухи всички момчета, които се престашат да ме доближат – отвърна рязко Шарлот.

– Аламак, глупаво момиче! Аз само те пазя от зестрогонци! Този ще си късметлийка да го пипнеш. Този е само за *чеонг*!

Селин не можа да повярва, че майка ѝ подучва голямата ѝ сестра да *грабне* момчето. Тя се вгледа с любопитство в Никълъс, който се смееше оживено с приятелите си на маса под синьо-бял чадър край басейна. Дори отдалече той се открояваше отчетливо. За разлика от другите момчета с техните прически, предписани от индийските салони, Никълъс имаше идеално разрошена черна коса, изсечени кантонски черти на поп идол и невероятно гъсти мигли. Той беше най-сладкото, най-романтично момче, което беше виждала.

– Шарлот, защо не отидеш да го поканиш на благотворителната ти акция в събота? – не се отказваше майка им.

– Престани, мамо! – Шарлот се усмихна през стиснати зъби. – Знам какво правя.

Както се оказа, Шарлот не знаеше какво прави, тъй като Никълъс така и не се появи на благотворителната ѝ акция, за безкрайно огорчение на майка им. Но онзи следобед в клуб „Пулау“ остави такава неизличима следа в юношеската памет на Селин, че шест години по-късно и на другия край на света тя пак го позна.

– Хана, дай да те снимам с този вкусен лепкав карамелов пу-

динг – предложи Селин и извади телефона си.

Насочи камерата към приятелката си, но скришом завъртя лещата към Никълъс. Направи снимката и тутакси я изпрати на сестра си, която сега живееше в Адъртън, Калифорния. Минутка-две по-късно телефонът ѝ иззвъня.

Каката: О, БОЖИЧКО! ТОВА Е НИК ЯНГ! КЪДЕ СИ?

Селин Лим: В „Чай с приятели“.

Каката: Кое е момичето с него?

Селин Лим: Гаджето, май. Прилича на китайка, родена в Америка.

Каката: Хъм... виждаш ли пръстен?

Селин Лим: Не.

Каката: Проследи го вместо мен!!!

Селин Лим: Голяма длъжница си ми!!!

Ник надзърна през прозореца на кафенето и се зачуди на хората, които разхождаха важно дребните си кученца в тази част на „Гринуич авеню“, сякаш тя беше подиум за най-модните породи в града. Преди година френските булдози бяха последният писък на модата, но сега по всичко личеше, че италианските сиви хрътки не отстъпват по нищо на франсетата. Той отново се извърна към Рейчъл и поднови увещанията.

– Хубавото на Сингапур е, че той е отлична начална точка, откъдето да тръгнем. Малайзия е от другата страна на моста, наблизо са Хонконг, Камбоджа, Тайланд. А от Индонезия може дори да направим едно пътешествие из островите...

– Звучи чудесно, но десет седмици... Не знам дали ми се ще да напускам страната за толкова време – изрече Рейчъл замислено.

Тя долови нетърпението на Ник и мисълта да посети Азия отново я изпълни с въодушевление. Беше преподавала в Чънду в продължение на една година между колежа и магистратурата, но по онова време не можа да си позволи да пътува извън

китайската граница. Като икономист тя безспорно знаеше достатъчно за Сингапур – това интригуващо островче на върха на Малайския полуостров, което за двайсет-трийсет години се беше преобработило от глуха провинциална дупка на Британската колония в страната с най-голямо струпване на милионери в света. Щеше да бъде вълнуващо да разгледа отблизо местността, особено когато Ник щеше да ѝ бъде водач.

Но нещо около това пътуване безпокоеше малко Рейчъл и тя неволно се замисляше и си правеше по-дълбоки изводи. Ник беше направил предложението си много спонтанно, но като го познаваше, тя не се съмняваше, че е обмислил далеч по-внимателно идеята, отколкото издаваше. Бяха заедно от почти две години, а сега той я канеше на дълго пътешествие до родния му град, за да присъстват на сватбата на най-добрия му приятел – ни повече, ни по-малко. Дали това означаваше каквото тя си мислеше, че означава?

Рейчъл надникна в чаената чашка с надеждата да разгадае бъдещето в разпилените листенца, които се бяха събрали на дъното на тъмнозлатистия индийски чай. Не беше от онези момичета, които си мечтаеха за развързка като в приказките. На двайсет и девет по китайските разбирания тя отдавна беше преминала в отбора на старите моми и макар че роднините ѝ, които умираха да си врат носовете в чуждите работи, не се отказваха да я сватосат, през по-голямата част от последните пет-шест години тя се беше отдала изцяло на това да изкара докторантурата, да напише дисертацията си и да започне успешно университетската си кариера. Тази изненадваща покана обаче запали искрата на някакъв закърнял инстинкт в нея. *Той иска да ме заведе у тях. Иска да ме запознае със семейството си.* Заспалата от дълго време у нея мечтателка се разбуждаше и тя знаеше, че може да даде само един отговор.

– Трябва да попитам декана кога ме искат обратно, но знаеш ли какво? Хайде да заминем! – обяви Рейчъл.

Ник се наведе през масата и ликуващо я целуна.

Минути след това, преди самата Рейчъл да е узнала плановете си за лятото със сигурност, подробностите от разговора ѝ бяха плъзнали по света и го обикаляха като вирус, пуснат на свобода. След като Селин Лим (Художествената академия „Парсънс“ със специалност мода) изпрати писмо по електронната поща на сестра си Шарлот Лим (наскоро сгодена за рисковия предприемач Хенри Чиу) в Калифорния, Шарлот се обади на най-добрата си приятелка Дафни Ма (най-малката дъщеря на сър Бенедикт Ма) в Сингапур и развълнувано ѝ съобщи новините. Дафни изпрати съобщение до осем свои приятели, в това число до Кармен Куек (внучка на „Захарния цар“ Робърт Куек) в Шанхай, чиято братовчедка Амелия Куек беше учила в Оксфорд с Никълъс Янг. Амелия просто *трябваше* да пише в чата на приятелката си Джъстина Уей (наследницата на полуготовите спагети) в Хонконг, а Джъстина, чийто офис на „Хътчисън Уампоа“ беше точно срещу кабинета на Родерик Лианг (от финансовата група „Лианг“) просто *трябваше* да прекъсне конферентния си разговор, за да му съобщи тази сочна клюка. Родерик на свой ред писа по скайп на гаджето си Лорън Ли, която беше на почивка в „Роял Мансур“ в Маракеш с баба си госпожа Ли Йонг Чиен (тя няма нужда от представяне) и леля си Патси Тео (мис Тайван, 1979, вече бивша съпруга на телекомуникационния магнат Диксън Тео). От шезлонга до басейна Патси се свърза по телефона с Джаклин Линг (внучка на филантропа Линг Ин Чао) в Лондон, като знаеше отлично, че Джаклин ще позвъни направо на Касандра Шанг (втора братовчедка на Никълъс Янг), която прекарваше всяка пролет в просторното семейно имение в Съри. И тъй този екзотичен щам клюка се разпространи мълниеносно през левантинската мрежа от азиатски богаташи и за няколко часа почти всички в този затворен кръг знаеха, че Никълъс Янг води момиче у дома в Сингапур.

И, аламак! Това си беше голяма новина.

2

Елинор Янг

•

СИНГАПУР

На всички беше известно, че *дато** Таи Тох Луи натрупа първото си богатство по нечестен път, като разори банка „Лун Ха“ в началото на осемдесетте, но през следващите двадесет години усилията на съпругата му, *датин* Каръл Таи, която подкрепяше някои благотворителни фондации, бяха изчистили мръсното петно от фамилията и сега Таи беше едно порядъчно име. Всеки четвъртък например *датин* организираше в стаята си официален обяд за изучаване на Библията за най-близките си приятели и Елинор Янг не пропускаше нито един.

Просторната стая на Каръл не се помещаваше в обширната постройка от стъкло и стомана, която всички, живеещи на улица „Кеам Хок“, бяха кръстили „Стар трек“. По съвета на личната охрана на съпруга ѝ спалнята беше скрита в павилиона край басейна – крепост от бял травертин, който опасваше басейна като постмодерен Тадж Махал. За да се добере дотам, човек или трябваше да върви по пътеката, която се виеше покрай градините с

* Високо почитана малайзийска титла (подобна на британското рицарско звание), която се присъжда от наследствен кралски владетел на един от деветте малайзийски щата. Малайските крале често награждават с титлата влиятелни бизнесмени, политици и филантропи в Малайзия, Сингапур и Индонезия и мнозина угодничат години наред, за да я получат. Жената на *дато* се нарича *датин*. – Б.а.

коралови варовици, или да мине напрако през крилото на прислугата. Елинор предпочиташе по-прекия път, тъй като усърдно избягваше слънцето, за да поддържа порцелановобелия тен на кожата си, а и като най-стара приятелка на Каръл считаше, че е освободена от приетите условности да чака пред входната врата, докато прислужникът съобщи за нея, и всичките тези дивотии.

Освен това Елинор обичаше да минава през кухнята. Старите *ама*, които стояха приведени над емайлираните двойни тенджери, винаги ѝ отваряха капациите, за да подуши димящите лечебни билки, които варяха за съпруга на Каръл („натурална виагра“, както ги наричаше той), а прислужничките, които кормеха риба на двора, се прехласваха колко младеела госпожа Янг за своите шейсет години с шикозното си каре с бухнали кичури и гладко опънатото ѝ лице (ала щом тя свърнеше зад ъгъла, те се впускаха да обсъждат разпалено на каква нова козметична процедура се е подложила госпожа Янг и колко ли се е изръсила за нея).

Когато Елинор най-сетне пристигнеше в стаята на Каръл, редовните посетителки – Дейзи Фу, Лорена Лим и Надин Шоу – вече се бяха събрали и чакаха. Защитени от екваториалната жега, тези дългогодишни приятелки се изтягаха лениво из стаята, за да тълкуват предписаните в наръчниците им библейски стихове. Почетното място на кревата от *хуанхуали** от династията Цин винаги се пазеше за Елинор. Вярно, къщата беше на Каръл и Каръл беше женена за финансиста милиардер, но тя продължаваше да се отнася с уважение към Елинор. Така стояха нещата още от времето, когато двете растяха в съседни къщи на улица „Съренгун“, главно защото Каръл, която произхождаше от китайски говорещо семейство, винаги се бе чувствала по-долу от Елинор – възпитана *първо* на английски. (Останалите също ѝ се

* Букв. жълто цъфтяща круша, извънредно рядък вид палисандрово дърво, вече на практика изчезнало. През последните десетилетия колекционери с тънък вкус издирват под дърво и камък мебели от хуанхуали. Все пак те вървят отлично с американския интериорен дизайн от средата на XX век. – Б.а.

кланяха до земята, защото Елинор беше задминала даже сполучливите бракове на тези жени, когато стана госпожа Филип Янг.)

Този ден обядът започна със задушени пъдпъдъци и морски охлюви с домашни спагети. Дейзи (омъжена за каучуковия магнат К.Т. Фу, но по баща Уонг от семейството на Ипо Уонг) се борееше да раздели твърдите спагети, докато се мъчеше да открие Първото послание до Тимотея в библията на крал Джеймс. С подстриганата си на черта коса и очилата за четене без рамки тя приличаше на директорка на девическо училище. На шейсет и четири тя беше най-възрастната от всички и въпреки че останалите ползваха Нова американска стандартна Библия, Дейзи държеше винаги да чете от своята версия, като казваше: „Аз съм възпитаничка на католическо училище, където преподавателките бяха монахини, затова признавам само крал Джеймс“. Малки капчици чеснов сос покапаха по прозрачната страница, но тя успя да задържи отворена свещената книга с едната си ръка, докато с другата сърчно боравеше с пръчиците от слонова кост.

Междувременно Надин вдълбочено разгъваше страниците на *своята* Библия – последния брой на „Сингапурски клюки“. Всеки месец тя едва дочакваше да види колко снимки на дъщеря ѝ Франческа – прославената „наследница на „Шоу Фудс“ – бяха включени в раздел „Соаре“ на списанието. Самата Надин не слизаше от светските страници с грима си в стил Кабуки*, с бижутата, големи колкото тропически плодове, и свръхтупираната си коса.

– Ай, Каръл, в „Клюките“ са отделили две пълни страници на твоето модно дефиле за Християнските помощници!

– Вече? Не знаех, че ще излезе толкова бързо – отбеляза Каръл.

За разлика от Надин, тя винаги изпитваше известно неудобство да се види в списанията, макар че редакторите посто-

* Класическа японска танцова драма; театърът Кабуки е известен с тежкия грим по лицата на актьорите. – Б.пр.

янно се прехласваха по „хубостта ѝ на класическа шанхайска певица“. Каръл се чувстваше задължена да помага на две-три благотворителни празненства всяка седмица, както би следвало да прави една добра вярваща християнка, но и защото съпругът ѝ не спираше да ѝ напомня, че „за бизнеса е добре да играеш ролята на майка Тереза“.

Надин огледа лъскавите страници от горе до долу.

– Не намирате ли, че тази Лена Тек *действително* е напъгняла от средиземноморския круиз насам? Сигурно е заради онези бюфети, в които се тъпчеш до пръсване, и все ти се струва, че си излял по-малко, отколкото си платил. Трябва да се пази – глезените на всички жени от семейството им се разплуват рано или късно.

– Дебелите ѝ глезени едва ли я вълнуват. Знаеш ли колко наследи след смъртта на баща си? Чух, че тя и петимата ѝ братя гушнаха *по* седемстотин милиона – обади се Лорена от кушетката.

– Само толкова? А аз мислех, че Лена има поне милиард. – Надин подсмъркна. – Я, много странно, Ед, къде са снимките на хубавичката ти племенница Астрид? Спомням си, че в онзи ден фотографите се гълпяха около нея.

– Губиха си само времето. Снимките на Астрид не се появяват никъде. Майка ѝ склучи сделка с редакторите на всички списания още когато тя беше момиче – обясни Елинор.

– Защо, за бога, ѝ е трябвало да го прави?

– Познаваш семейството на съпруга ми. Биха предпочели да умрат, отколкото да се появят в печата – отвърна Елинор.

– Какво, толкова важни ли са станали, че не искат да ги виждат между други сингапурци? – възмутено попита Надин.

– Ай, Надин, има разлика между това да си придаваш важност и да бъдеш дискретен – заяви Дейзи, която отлично знаеше, че семейства като тези на Лионг и Янг ревностно пазят личния си живот.

– Важни или не, според мен Астрид е прекрасна – намеси се Каръл. – Аз трябваше да си мълча, но знаете ли, че тя даде най-големия чек на благотворителната акция. И настоя да го оставя анонимен. Но с нейното дарение тазгодишното празненство постигна небивал успех.

В стаята влезе хубавката нова китайска прислужница и Елинон я огледа, като се питаше дали това не е още едно от момичетата, които *дато* беше подбрал лично при посещенията си в онази „агенция за наемане на персонал“ в Суджоу – града, който се славеше с най-красивите жени в Китай.

– Какво ни носиш днес? – попита тя Каръл, а в това време прислужницата остави до леглото познат обемист сандък от седеф.

– О, исках да ви покажа какво си купих от пътуването в Бирма.

Елинон нетърпеливо отвори капака на сандъка и методично започна да вади наредените кутии от черно кадифе. Една от любимите ѝ страни на изучаването на Библията в четвъртъците беше да разгледа последните придобивки на Каръл. Скоро леглото беше покрито с кутии, в които блестяха ослепителни бижута.

– Каква сложна плетеница! Не знаех, че правят такива хубави кръстове с камъни в Бирма!

– Не, не, кръстовете са „Хари Уинстън“ – поправи я Каръл. – Рубините са от Бирма.

Лорена изостави обяда си, приближи се до леглото и вдигна един от рубините с големината на личи*, за да го разгледа на светлината.

– Трябва да внимаваш в Бирма, защото много от рубините им са синтетично обработени, за да подсилят червения им цвят. – Като съпруга на Лорънс Лим (от семейство Лим с бижутерии „Ориент“) Лорена можеше да си позволи да говори с авторитет по въпроса.

– Аз си мислех, че бирманските рубини са най-добрите – от-

* Екзотичен плод с размер на ягода. – Б.пр.

беляза Елинол.

– Дами, спрете да я наричате Бирма. Вече повече от дваисет години страната се казва *Мианмар* – поправи ги Дейзи.

– *Аламак!* Приличаш ми на Ники, който вечно ме поправя! – отвърна Елинол.

– Ха, като стана дума за Ник, той кога пристига от Ню Йорк? Нали ще бъде кум на сватбата на Колин Ку? – попита Дейзи.

– Да, да. Но нали знаеш какъв е синът ми – аз винаги научавам всичко последна! – зажалва се Елинол.

– Няма ли да отседне у вас?

– Разбира се, че у нас. Той винаги отсяда първо у нас, а после отива у Старата лейди – рече Елинол, като използва прякора, който беше дала на свекърва си.

– Е – продължи Дейзи и поснижи леко гласа си, – какво мислиш, че ще направи Старата лейди с гостенката?

– Какво говориш? Каква *гостенка*? – попита Елинол.

– Онази... която води... за сватбата – отвърна Дейзи, без да бърза, докато очите ѝ се стрелкаха дяволито към другите жени, които също като нея бяха в течение.

– Какво става тук? Кого ще води Ник? – малко объркано попита Елинол.

– Последното си гадже, *ла!* – разкри Лорена.

– Не може да бъде! Ники си няма гадже – настояваше Елинол.

– Защо ти е толкова трудно да повярваш, че синът ти си има приятелка? – попита Лорена.

За нея Ник винаги е бил най-елегантният млад мъж от своето поколение и с цялото богатство на семейство Янг беше жалко, че некадърната ѝ щерка Тифани така и не успя да го накара да се влюби в нея.

– Нима е възможно да не си чула за това момиче? *Момичето от Ню Йорк* – прошепна Дейзи с наслада, че тъкмо тя съобщаваше вестта на Елинол.

– *Американка?* Ники не би посмял. Дейзи, информацията ти

винаги е *та пах каи**!

– Какво искаш да кажеш? Изобщо не е *та пах каи*, ами идва от най-сигурен източник! Както и да е, чувам, че била китайка – обяви Дейзи.

– Нима? Как се казва и къде е родена? Дейзи, ако ми кажеш, че е от Континентален Китай, ще получа удар – предупреди я Елинор.

– Чух, че била родена в Тайван – предпазливо съобщи Дейзи.

– Ох, майчице, дано не е някое от онези тайвански торнада! – разкикоти се Надин.

– Какво искаш да кажеш? – попита Елинор.

– Нали знаеш каква лоша слава им се носи на тези тайвански момичета. Връхлитат изневиделица, мъжът хлътва до уши и преди да се опомни, те са си заминали, но не и преди да изсмучат парите му до последния долар точно като торнадо – обясни Надин. – Познавам много мъже, които са ставали жертва – спомнете си сина на госпожа К. Ч. Таң, жена му изтегли всички пари от сметките му и избяга с фамилните бижута. Или горкичката Ани Сим, чийто съпруг я напусна заради онази вариететна певица от Тайпе.

В тази минута в стаята влезе съпругът на Каръл.

– Здравейте, здравейте, дами! Как върви часът на Исус днес? – попита той, докато пускаше кълбета дим от пурата си и въртеше чашата с „Хенеси“ и с всеки сантиметър на закръгленото си тяло приличаше на карикатурен образ на азиатския магнат.

– Здравей, *дато*! – едновременно го поздравиха дамите и побързаха да седнат по-благопристойно.

– *Дато*, Дейзи тук иска да ми докара инфаркт! Разправя на всички, че Ники си имал нова приятелка от *Тайван*! – възкликна Елинор.

– Спокойно, Леалеа. Тайванските момичета са прекрасни. Те знаят как да се погрижат за един мъж и може би тя ще се окаже

* От малайски – „неточна“. – Б.а.

по-красива от всички разглезени трети и четвърти братовчедки, с които се опитваш да го сватосаш. – *Дато* се ухили широко. – Както и да е – продължи той и ненадейно сниши гласа си, – ако бях на твое място, точно сега нямаше да се безпокоя толкова за младия Никълъс, колкото за *Сина Ленд*.

– Защо? Какво става със „Сина Ленд“? – попита Елинор.

– „Сина Ленд“ *тох тувев*. Ще се срине – обяви *дато* с доволна усмивка.

– Но тя е стабилно предприятие. Как е възможно това? Брат ми дори ми разказа, че имат нови проекти в Западен Китай – възрази Лорена.

– Китайското правителство, така ме увери източникът ми, се е оттеглило от мащабния нов строеж в Синдзян. Тъкмо продадох акциите си и сега продавам по сто хиляди ценни книжа без покритие на всеки час, докато пазарът затвори. – С това *дато* изпусна голямо кълбо дим от пурата и натисна едно копче до леглото. Просторната стъклена стена, която гледаше към блещукащия басейн, започна да се повдига на четирийсет и пет градуса като летящо крило на огромна гаражна врата и *дато* тръгна тежко през градината към главната къща.

За известно време в стаята се възцари пълно мълчание. Човек сякаш можеше да чуе как чарковете в главите на всяка жена се въртяха на бързи обороти. Дейзи неочаквано скочи от креслото си и събори подноса със спагетите на пода.

– Бързо, бързо! Къде ми е дамската чанта? Трябва да се обадя на агента си!

Елинор и Лорена също се хвърлиха към телефоните си. Надин беше запазила номера на борсовия си посредник в бързото набиране и вече крещеше в слушалката:

– Продавай всичко! СИНА ЛЕНД. Да. Разкарай всички акции! Току-що разбрах от извора, че *случаят е безнадежден!*

В другия край на леглото Лорена закриваше с шепя телефона до устата си:

– Дезмънд, не ме интересува, моля те, почвай веднага да продаваш акции без покритие.

Дейзи задиша учестено.

– Сум тоонг, ах*! С всяка секунда губя милиони! Къде е проклетият ми агент? Не ми казвайте, че онзи кретен още обядва!

Каръл невъзмутимо докосна с пръст сензорния панел до нощното си шкафче.

– Мей Мей, можеш ли да дойдеш, моля те? Изсипахме малко спагети на пода.

После затвори очи, повдигна ръце във въздуха и започна да се моли на глас:

– *Исусе, господи наш, спасителю, благословено да е името ти. Днес идваме при теб, за да измолим смирено прошка за греховете, които извършихме срещу тебе. Благодарим ти, че ни обливаши с благодатта си. Благодарим ти, Исусе, господи наш, за добрите ни приятели, за питателната храна, която насити телата ни, за могъществото на свещеното ти слово. Моля те, закрилай сестра Елинол, сестра Лорена, сестра Дейзи и сестра Надин, докато се мъчат да продадат акциите си от „Сина Ленд“...*

За момент Каръл отвори очи и със задоволство отбеляза, че Елинол поне се молеше с нея. Но, естествено, тя не можеше да знае, че зад спокойните си клепки Елинол се моли за нещо съвсем друго. *Тайванка! Моля те, господи, само не това!*

* От кантонски – „Сърцето ми се къса.“ – Б.а.

Рейчъл Чу

•

НЮ ЙОРК

С часовата разлика в Купертино сигурно приближаваше девет. Когато не оставаше да преспи у Ник, Рейчъл придоби навика да се обажда на майка си, щом си легне.

– Познай кой тъкмо продаде голямата къща на „Лоръл Глен Драйв“? – похвали се развълнувано Кери Чу на мандарин в мига, в който вдигна слушалката.

– Браво, мамо, поздравления! Това е третата ти продажба за този месец, нали? – попита Рейчъл.

– Да! Счупих миналогодишния рекорд в офиса! Видя ли, знаех си, че взех правилното решение, когато се преместих при Мими Шен в Лос Алтос – заяви със задоволство Кери.

– Пак ще станеш най-добрият агент на годината, няма никакво съмнение – отвърна Рейчъл и подпухна възглавницата под главата си. – Е, аз също имам въълнуващи новини... Ник ме покажи да прекарам лятото с него в Азия.

– Поканил те е с него? – отбеляза Кери и гласът ѝ падна с една октава.

– Мамо, не си мисли нищо – предупреди Рейчъл, която познаваше отлично този неин тон.

– Ай-ай! Какво има да мисля? Когато миналата година дове-

де Ник за Деня на благодарността вкъщи, всички, които видяха влюбените гълъбчета, казаха, че сте родени един за друг. Сега е негов ред да те запознае със семейството си. Как мислиш, дали ще ти предложи? – продължи Кери, без да може да сдържа възторга си.

– Мамо, между нас нито веднъж не е ставало дума за брак – отвърна Рейчъл, като се мъчеше да омаловажи новината.

Възможностите, които отваряше пътуването, не я оставяха безразлична, но засега не искаше да поощрява майка си. Кери и бездруго твърде много се безпокоеше за щастieto на дъщеря си и беше изключено Рейчъл да ѝ вдъхва напразни надежди.

Въпреки това Кери се размечта.

– Дъще, знам ги аз мъжете като Ник. Той може да си играе на университетски бохем колкото си иска, но дълбоко в душата си държи на семейството. Исква да създаде дом и да има много деца, затова няма повече време за губене.

– Мамо, престани!

– Каж ми колко ноци седмично прекарваш у тях? Учудвам се, че двамата все още не сте заживели заедно.

– Ти си единствената китайска майка между познатите ми, която подканва дъщеря си да заживее с мъж без брак – разсмя се Рейчъл.

– Аз съм единствената китайска майка с неомъжена дъщеря, която е почти на трийсет! Знаеш ли по колко пъти ме разпитват всеки ден? До гуша ми дойде да те защитавам. Ето, даже вчера срещнах случайно Мин Чунг в кафенето на Пийт. „Ти искаше дъщеря ти първо да направи кариера, знам, но не е ли време да се омъжи?“ – пита ме тя. Нали знаеш, че дъщеря ѝ Джесика е стодена за седмото по популярност момче във фейсбук?

– Да, да, да. Знам цялата история. Вместо годежен пръстен той открил стипендия на нейно име в Станфорд – изрече с отегчен тон Рейчъл.

– А тя не е и наполовина толкова хубава като теб – възмутено

продължи Кери. – Чичовците и лелите ти отдавна са те отписали, но аз винаги съм знаела, че чакаш подходящия. Естествено, трябваше да си избереш професор като теб. Поне децата ви ще ползват отстъпка от таксите – иначе не виждам как ще успеете да ги изучите в колеж.

– Като отвори дума за чичовци и лели, обеща ми да не казваш на никого. Важно е – помоли я Рейчъл.

– Ай! Добре, добре. Знаем, че винаги си много предпазлива и не искаш да си навлечеш разочарование, но аз усещам със сърцето си какво ще се случи – ведро обяви майката.

– Е, докато *нещо* не се случи, няма смисъл да се вдига много шум – не отстъпи Рейчъл.

– Къде ще отседнете в Сингапур?

– У родителите му, предполагам.

– Те в къща ли живеят, или в апартамент? – попита Кери.

– Нямам никаква представа.

– Трябва да се поинтересуваш за тези неща!

– Какво значение има? Да не би да искаш да им продадеш къща в Сингапур?

– Сега ще ти обясня какво значение има. Знаеш ли какво е решено за през нощта?

– За през нощта ли? Мамо, за какво говориш?

– Ай, знаеш ли дали ще те настанят в спалня за гости, или с него ще спите в едно легло?

– И през ум не ми е минавало...

– Дъще, това е най-важното нещо. Не бива да си мислиш, че и родителите на Ник са толкова широко скроени като мен. Ти заминаваш за Сингапур, а онези китайски сингапурци са най-големите традиционалисти от всички китайци, да знаеш! Не искам родителите му да си помислят, че не съм те възпитала добре.

Рейчъл въздъхна. Тя знаеше, че майка ѝ ѝ мисли доброто, но както винаги беше успяла да я уплаши с подробности, каквито на Рейчъл никога нямаше да ѝ минат през главата.

– А сега трябва да измислим какъв подарък ще занесеш на родителите на Ник – продължи нетърпеливо Кери. – Разбери какво обича да пие баща му. Скоч? Водка? Уиски? От коледното парти са ми останали много бутилки „Джони Уокър“ с червен етикет. Мога да ти изпратя една.

– Мамо, няма да мъкна бутилка с алкохол, която могат да си купят и там. Остави на мен да избира подходящ подарък, който да им занеса *от Америка*.

– О, знам точно какво да избереш за майка му! Иди в „Мейсис“ и ѝ купи една от онези хубави пудриери на „Есте Лаудер“. Точно сега имат специално предложение с безплатен подарък – скъпа на вид кожена чангичка с мостри: червило, парфюм и крем за очи. Довери ми се, китайките умират за тези безплатни подаръци...

– Не се тревожи, мамо. Аз ще се погрижа за това.